

EN REGIM DE DEMOCRACIA, L'ESPECTADOR ES UN TRAIADOR

El ministre d'Agricultura de la República, parlava dies enrera als radica-socialistes de València reunits en Congrés, i els deia: Hi ha quatre mesos d'espanyols: els que no s'assabenten de res, els que es pensen que la vida és un espectacle, els messiànics i els entusiastes.

Els que no s'assabenten de res, són els que no s'adonen de l'herència que la Monarquia ha deixat a la República; de la tasca enorme que hi ha a fer. Es troben, sobretot en els pobles, al cor d'aquestes fondalades sense comunicació, que en ple 1932 viuen encara en altres segles i en altres continents.

Ignoren que, no hi ha Nació allà on no hi ha un plebiscit diari de tota l'opinió interessant-se per l'obra que la Nació realitza. Ignoren que, si no hi ha opinió, no hi pot haver democràcia i no hi pot haver República.

Els messiànics són els que tot ho esperen d'un Messies que sergeixi de sota terra com cosa de màgia. Els uns l'esperen amb sobre, els altres l'esperen amb mitja, els de més enllà l'esperen civíl, però volent de sobres i de mitres. No creuen en ideals, ni en partits, ni en l'obra governamental que pugui realitzar una cohesió de persones preparades. Esperen l'home que els faci el miracle. Sanjurjo? Cambó? Llerroux? Els vells radicals no són messiànics, però ho són els entrats de nou al partit.

Els entusiastes són aquells que ordinàriament res no els fa vibrar. Tot d'una, però, passa un alè d'aire que els pren, i se'ls emporta a brandals. Imaginen que van a tocar la felicitat. No han fet res per abastar-la, però han tingut la sort d'ésser enduts per la ventada que els en farà participar. Quan el vent ha passat i tot torna a ésser calma i quietud, quan arriba l'hora del treball, quan s'adonen que la República és esforç i és sacrifici, i és construir lentament i anar enderrocant obstacles per a obrir-se pas, aleshores llur esperit decau, se senten lousos, es deixen prendre dels majors decadiments, arriben a totes les claudicacions i a tots els renunciaments.

Els que es pensen que la vida és un espectacle i que ells han vingut a presenciar-lo comodament des d'una butaca, són aquells que estan afectats per tots els problemes, però es desentenien de contribuir a solucionar-los, perquè es pensen tenir dret a què els altres els solucionin, i avui els cansa l'espectacle d'ahir i volen per a demà un espectacle diferent del d'ahir, en el qual ells continuïn essent espectadors passius i irresponsables.

De la mena dels entusiastes i dels que es prenen la vida com un espectacle, n'estan plenes les taules dels cafès i les reunions de desavagats. Però cal dir que en un règim de democràcia, que per ésser el Govern de l'opinió necessita que l'opinió es manifesti, no tenen dret a queixar-se aquells que només serveixen per a criticar i que es desentenien de llur deure de col·laborar. Hem retret, de vegades, una frase que ens adrejà un home de la Monarquia l'endemà de proclamada la República: «I bé; —dela—, a veure ara com ho fan vostès! —No; —I varem replicar—, nosaltres l'hem duta la República, però la República serà el que tots plegats volgüem que sigui, i si vostès se'n desentenien, després no tindran dret a queixar-se si la troben parcial, pel fet que una part de l'opinió s'hagi desentès de participar-hi.

No parlem dels que no s'assabenten de res ni dels messiànics. Gairebé pertoca als mitges de tractar-los. Parlem dels entusiastes a estones, per a dir-los —com deia el ministre d'Agricultura—, que en una democràcia hi ha un sentiment més viu, més imperatiu i més exigent que el de l'entusiasme esporàdic: és el sentiment del deure que a cadascú pertoca complir. I aquest deure no ens podem escórrer de complir-lo mentre visquem, encara que ens falli la fe, encara que ens manqui l'entusiasme, encara que l'esperit estigui escordat i l'ànima presa de desenganys. Dels entusiastes esporàdics no se'n ha escrit mai res. En canvi, s'ha escrit la història dels pobles d'aquella que han procurat no defallir mai, i encara més d'aquells que tot i tenir moltes vegades per a defallir, han fet el cor esforçat, s'han assenyalat una ruta a seguir i l'han seguida per damunt de tot, segurs de si mateixos, convençuts que si no la seguien, si l'abandonaven per defallència o en prenia una altra per comoditat, queien en manament amb la seva pàtria.

Parlem dels que es prenen la vida com un espectacle, per a dir-los que ningú no té dret a plegar-se de braços i contemplar els esdeveniments com si no l'afectessin; que si en una autocràcia, en la qual el Poder està vinculat en una institució, s'és espectador per força, en una democràcia, que és el govern de tots, un espectador és un traïdor, perquè no hi ha ningú que tingui dret a no opinar i a contemplar per a criticar-la, l'obra que es realitza pels altres, havent-se abstenut de manifestar el seu parer.

Algú ha dit que quan al darrera d'una dictadura ve un règim de llibertat, convenia que aquest actés de bell antuvi, sinó dictatorialment, almenys amb una autoritat una mica severa, fins a deixar el poble ben preparat per a gaudir de la seva llibertat. És de sentit comú que hi ha un fons de ruò en aquesta afirmació, perquè un canvi de règim no canvia l'estructura de la massa ni la seva manera de produir-se, i és evident que quan la massa ha estat envilita per un sistema dictatorial, i ha estat obligada a fer d'espectador, i a aguantar les rautes de la voluntat personal dels governants, no s'aveu de seguida a pensar per compte propi, per manca d'entrenament, i troba a faltar aquella mà de ferro que la conduïa; necessita una mà de ferro que amb suavitat li conduïa per camins divergents dels d'abans, pels bons camins que la menin a la ruta on la pugui deixar en condicions d'anar sola en plena llibertat.

Les masses integrades pels que es prenen la vida com un espectacle i dels entusiastes caiguts en el rebuigament i la claudicació, confirmarien aquesta teoria. Als partits polítics liberals i democràtics, pertoca predicar, fins a fer-ho penetrar permanentment en les consciències, que per damunt de totes les defallències, hi ha el sentiment del deure que ha d'ésser el nord de tots els ciutadans, i que en règim de democràcia un espectador és un traïdor.

CAL RESTABLIR LA DISCIPLINA I EL BON SENTIT Els militars no poden, no ja injuriar el ministre de la Guerra, sinó ni discutir les seves decisions

Un cap i un oficial de l'exèrcit, al banc dels acusats

Madrid, 5. — Aquest matí s'ha celebrat a la caserna de Sant Francesc, el Consell de Guerra per tal de fallar la causa seguida per injúries adreçades al Ministre de la Guerra, contra el capità senyor César Abello-González, i per excitació a la rebel·lió contra el comandant senyor Luis Torres Franco-Ramírez.

Els delictes pels quals se'ls acusava, foren comesos amb la publicació d'articles considerats injuriosos en "La Correspondencia Militar", el dia 8 del passat mes d'agost.

El fiscal demana per al capità un any, dos mesos i un dia de presó, pel delictes d'injúries al Ministre de la Guerra, i un any de presó correctiva per al comandant, pel d'excitació a la rebel·lió.

En l'article del capità Abello, es tractava d'impacitat el Ministre de la Guerra, i se'l feia objecte de paraules ofensives.

En l'article del comandant Torres, es parlava del perill del comunisme i

ELS DEPORTATS DEL "BUENOS AIRES"

El ministre de la Governació confirma que seran desembarcats a Río de Oro. - Segons "Heraldo de Madrid" s'ha produït un amotinament a bord

Madrid, 5. — El senyor Casares Quiroga manifestà als periodistes que els deportats en el "Buenos Aires" serien desembarcats a Villa Cisneros.

Allí — afegí — no els molestaran les muntanyes. La informació de l'"Heraldo" Madrid, 5. — "Heraldo" publica el següent: "Podemos afirmar y sin miedo a"

Una gestió dels senyors Companys i Dencàs

EL TREBALL AL PORT DE BARCELONA

Madrid, 5. — Els diputats senyors Companys i Dencàs visitaren el ministre del Treball per parlar-li de l'assumpte referent al treball al port de Barcelona i al de la Germandat de Sant Pere Pescador.

Com que el ministre sollicità alguns detalls que els senyors Companys i Dencàs no tenien en aquell moment, quedaren en tornar-lo a visitar el proper dimarts amb l'objecte de facilitar-los-hi.

negacions que pronto se convertirían en afirmaciones, que a bordo del vapor "Buenos Aires" ha habido un comotio de sublevación por fortuna sofocada en los primeros momentos y sin consecuencias lamentables.

Estaba el navio fondeado frente a Bata, en la Guinea y el calor y las molestias sin duda, exasperaron a los presos encerrados en el mismo. Durrutí erigido prontamente en jefe, reunió a sus compañeros, no sabemos como, intentando saltar a tierra para vivir sobre el país hasta que pudieran abandonarlo.

El gobernador de Guinea, consul señor Sotoa dió orden a la guardia colonial para que reprimiera el motin, pero no hubo necesidad de que intervinieran las fuerzas negras, porque los marinos del crucero que vigilan al "Buenos Aires" se bastaron para terminar el incidente.

Segin parece a consecuencia de este incidente se ordenó inmediatamente la salida del "Buenos Aires" para Villa Cisneros transformándose en mandato el desseo del ministro de la Gobernación que ya habiamos comunicado a nuestros lectores. Veremos si se destinaran soldados del Tercio Extranjero para vigilarlos en Río de Oro.

Al publicar esta noticia lo hacemos con ánimo alguno de crítica para el señor Casares ni para el Gobierno de la República.

Digimos ya que el traslado de los presos a Villa Cisneros era un desseo del ministro de la Gobernación y consignamos también que tener a los deportados en la sala del "Buenos Aires" era un peligro constante como lo ha demostrado el suceso que acaba de ocurrir."

AMB MOTIU D'UNA EXPEDICIO DE JOVES COMUNISTES A MOSCOU

MADRID, 5.—Parlant als periodistes amb els diputats catalans senyors Lluhi i Campalans sobre la nota publicada per un periòdic del matí segons la qual el senyor Moles havia manifestat que el tràfic de blanques havia portat 20 senyoretas a Moscou, digueren que tenien la seguretat que això no és cert, perquè es tracta d'uns 90 joves que han anat a Moscou invitats per la joventut comunista per tal

AVUI COMENÇARÀ A ENDERROCAR-SE LA CASERNA DE SANT PAU PER A BASTIR AL SEU LLOC EL GRUP ESCOLAR "COLLASO I GIL"

Assistirà a l'acte el President de la Generalitat de Catalunya, l'alcalde de Barcelona, Dr. Aiguader, i la Comissió de Cultura de l'Ajuntament presidida pel tinent d'alcalde, d'Esquerra Republicana de Catalunya, En Pere Comes

JOSEP COLLASO I GIL

Josep Collaso i Gil nasqué a Barcelona el dia 7 d'agost de 1857. Tota la seva formació fou saturada de l'ambient de la política de l'època, en la qual figurava el seu pare com un dels primers elements. Per això no és estrany que ja de molt jove es significés per la seva acció envers aquesta activitat, i que tot just acabada la carrera d'advocat, que cursà a la nostra Universitat amb gran lluitament, entrés de ple a la política activa. Durant la seva vida ocupà diversos càrrecs, diputat provincial, diputat a Corts, senador vitalici, però, sobretot, el que exercí amb major afecció, degut al seu profund barcelonisme, fou el d'alcalde de la Ciutat, al qual fou elevat els anys 1894, 1897, 1909, 1913 i 1915. Durant la seva gestió municipal, aconseguí, entre altres millores notables per a la creixença i embelliment de la ciutat, la rectificació del terme municipal de Sant Martí a fi de fer possible la urbanització del carrer de Marina i la cessió dels terrenys de les muralles a Barcelona.

Un altre ordre d'activitats cal remarcar en la persona de Josep Collaso i Gil, per la qual cal posar-lo entre el rengle dels il·lustres patriots i fil·làtrops que la ciutat ha tingut. La seva actuació intel·ligent durant més de vint anys a la presidència de l'Associació d'Amics dels Pobres, de la qual fou un dels fundadors, i on, sense cap ostentació, realitzà constantment una tasca benemèrita i generosa a profit dels estaments més necessitats. Formà part, també, de la Junta d'Administració de l'Hospital de la Santa Creu, a la qual institució feu present de la instal·lació completa d'un laboratori d'anatomia patològica.

La seva estimació envers la Ciutat trobà encara una més alta manifestació. Josep Collaso i Gil, en abandonar l'Alcaldia de Barcelona l'any 1916, es retirà definitivament de la política, però seguí interessant-se vivament per tot allò que representava un avenç per a Barcelona i per l'enlrament espiritual dels seus ciutadans.

Com un tribut al seu profund barcelonisme, en publicar-se l'any 1922 per l'Ajuntament de Barcelona el volum de "Construccions Escolars", on és històric tot el procés del problema escolar de Barcelona i on es planteja ja d'una manera definitiva el vast pla de construccions necessàries per a atendre com cal els infants de Barcelona, un dels primers exemplars fou ofert a l'Il·lustre procer.

Josep Collaso i Gil, compenetrat de l'alta transcendència que l'obra de l'educació dels infants tenia per al futur de Barcelona, volgué encara donar una nova prova de l'afecte que li portava, i al seu darrer testament deixava consignat un llegat d'un milió de pessetes "destinat a edificar una escola, en una de les barriades obreres més necessitades d'instrucció d'aquesta ciutat de Barcelona."

Josep Collaso i Gil morí el 7 d'abril de 1926, havent-se conquerit amb la seva intel·ligència, generositat i simplicitat, l'agraïment i l'afecte de les innumerable persones a les quals directament havia beneficiat i el de tots els barcelonins per les proves inequívocament d'estimació que havia donat sempre a la Ciutat.

EL LLEGAT COLLASO I GIL

Com es diu a la seva biografia, en una de les clàusules del testament atorgat pel senyor Josep Collaso i Gil el 30 de maig de 1924, deixà consignat a favor de l'Ajuntament de Barcelona un llegat d'un milió de pessetes per a edificar una escola en una de les barriades obreres més necessitades de Barcelona. L'Ajuntament de Barcelona, per acord de la Comissió Municipal Permanent, de data 11 de maig de 1926, aprovava oficialment aquest llegat i acordava, encara, que l'escola que fos constituïda amb aquest llegat portés el nom del benemèrit donant i que la Delegació de Cultura, d'acord amb l'Alcalde, proposés en el seu temps oportú l'emplaçament de l'Escola "Collaso i Gil", així com les bases per a la seva administració, règim i foment.

L'Ajuntament de la Dictadura no féu altra cosa que demanar al Govern la classificació d'obra benèfica-particular, i l'exempció de tributs reals i de timbre que havia de tributar, cosa que fou concedida per R. O. del 10 de novembre de 1927, en la qual, al mateix temps que es feia la classificació i s'autoritzava l'Ajuntament per a fer efectiu el llegat, es disposava que, així que fos fet efectiu s'elevés al Ministeri d'Instrucció Pública el projecte formulat per l'arquitecte per a la seva aprovació.

Però, tan bon punt com fou caiguda la Dictadura i fou reprès el ritme dels afers de Cultura que durant set anys s'havien relentit d'una manera tan glacial, l'Ajuntament procedí a donar

efectivitat de la manera més ràpida possible a les disposicions del llegat Collaso i Gil, començant per dirigir-se al Ministeri d'Instrucció Pública per demanar que fos derogada la disposició de la R. O. esmentada, en la qual s'obligava a presentar els plans del Grup Escolar Collaso i Gil a l'aprovació del Ministeri, tota vegada que la capacitat del Municipi quedava a bastament demostrada amb els Grups Escolars llavors ja del tot construïts i pròxims a inaugurar-se. La resolució fou favorable i el 24 de novembre de 1930, l'aleshores ministre, senyor Elies Torres, signava una R. O. accedint a la demanda esmentada i dient que bastava la censura del Patronat Escolar per a portar endavant la realització de les obres.

Aleshores es procedí a l'estudi de l'emplaçament que estigués més d'acord amb la clàusula del llegat i el dia 3 de desembre del mateix any 1930 la Comissió Municipal Permanent aprovava una proposició en la qual es disposava que per les Oficines Municipals corresponents fos estudiat el tipus d'Escola més adequat per a donar compliment al llegat Collaso i Gil, i es procedís tot seguit a confeccionar els plans del Grup situant-lo al solar que en el projecte d'urbanització dels voltants de l'església de Sant Pau del Camp, resulta entre els carrers de Sant Pau, Abat Zafont, carrer Nou de la Rambla i passatge d'entrada al jardí interior ocupat per la caserna, i que passà a ésser propietat municipal en virtut del conveni amb l'Estat per a l'aquartermament de la guarnició de Barcelona.

Així s'aconseguien dues coses: la construcció del Grup Escolar en una barriada eminentment obrera i d'una densitat de població considerable i la dignificació i embelliment d'aquell indret que estoya una de les joies artístiques més preades de la Ciutat, la bella església romànica de Sant Pau del Camp.

No pararem ací les gestions. Mentre era formulat el projecte del nou

INAUGURACIO DE LES OBRES DE CONSTRUCCIO DEL GRUP ESCOLAR "COLLASO I GIL"

Avui, diumenge, dia 6, a les onze del matí, tindrà lloc aquest acte que transformarà l'edifici que fins ara ha estat la Caserna de Sant Pau, en una bella Escola per als infants barcelonins.

Hi assistirà el President de la Generalitat i altres autoritats barcelonines.

Per tal de palesar la vostra adhesió a l'obra de cultura popular que realitza l'Ajuntament de Barcelona, no deixeu d'assistir-hi.

d'ensenyar-los Rússia a la seva manera.

Aquests nois i noies són comunistes i han marxat adhuc sense el permís dels seus familiars.

Van a Rússia moguts solament per la seva exaltació, puix que tenen establerta una mena de maçoneria on fins es canvien els noms, com ha ocorregut amb una noia que ha escrit una carta als seus pares signant-la amb el nom de Cordoba i expressant-se amb uns termes vertaderament curiosos.

Això demostra tan sols que la policia no s'ha donat compte que sortien sense passaport ni saben per què han sortit.

vat de la que agrafen les cases del carrer de les Tàpies, i l'església romànica de Sant Pau del Camp, amb els edificis anexo.

Serà una construcció de ratlles simples, que constarà de semisoterranis, planta baixa i tres pisos. En els semisoterranis hi haurà els menjadors, amb accés al pati interior de l'edifici, la cuina, dos grans sales per a educació domèstica, el servei de dutxes i vestuari. A la planta baixa hi haurà dues grans sales amb sengles tribunes al pati interior, i quatre aules a la façana del carrer d'Abat Zafont, totes destinades als grups maternals i de pàrvuls, amb un vestíbul espaiós i una sala per a exercicis de música i de conjunt. Hi ha, també, el despatx de la direcció i sala de professors, sales per a material i els serveis corresponents de wàters i lavabos. A cada un dels pisos hi haurà 6 aules per als diversos graus de les classes primàries, amb tres sales annexes per a laboratoris, i lloc de treball individual; hi haurà, també, unes grans sales per a treballs de conjunt, música, cinema, projeccions; sala de material i sala de professors i biblioteca.

El pis superior és destinat a realitzacions, dibuix i treball manual per als alumnes que facin el preaprenentatge, al qual hi se l'ha repartit en unes grans sales, clares i espaioses on seran instal·lats els obradors i material propi per aquest ensenyament. El Grup porta anex una gran sala d'actes que a la seva part inferior constituirà una gran superfície porticada al nivell del pati, que servirà d'espai cobert per als dies de mal temps. El cos de la sala d'actes agafarà l'alçada de dues plantes. La construcció d'aquest Grup Escolar i l'enderrocament dels edificis que ocupava la caserna posaran en valor la joia romànica de Barcelona, l'església de Sant Pau, fent visible la seva estructura externa i voltant-la d'espais llurs.

Aquest Grup, la part edificada del qual ocuparà una superfície de pams quadrats 31.211'4 i els jardins i patis de joc 125.840'4 pams quadrats, serà capaç per a 1.200 infants, meitat nois i meitat noies, que podran fer-hi tot llur ensenyament començant a les classes maternals, i acabant pels cursos de preaprenentatge on podran preparar-se amb les millors condicions per a una professió manual. Hi haurà cursos de perfeccionament per a alumnes d'ambdós sexes. Hi haurà també servei de cantina i guarderia per als infants menors de tres anys.

El projecte del Grup Escolar "Collaso i Gil" ha estat confeccionat en l'aspecte pedagògic per l'assessor tècnic de Cultura don Manuel Llanud i en l'aspecte arquitectònic, per l'arquitecte municipal, cap de Construccions Escolars, senyor Josep Goday. El pressupost de construcció de l'edifici, aprovat a la sessió municipal de 19 de febrer d'enguany, és de 1.096.506'01 pessetes.

CARACTERISTIQUES DEL GRUP ESCOLAR "COLLASO I GIL"

Aquest Grup Escolar serà edificat en el solar que ha ocupat fins ara la caserna de Sant Pau i on felen pràctiques d'equitació i d'ensinistrament de cavalls els soldats de la guarnició de Barcelona. Ocupa un espai de pams quadrats 167.051'8 i està situat a l'illa formada pels carrers de Sant Pau, Abat Zafont, carrer de les Tàpies i passatge de les Tàpies, de la qual comprèn tota la superfície lle-

Els Centres i Joventuts d'Esqueres del districte V.

Per al solemne acte que tindrà lloc avui diumenge, dia 6 del corrent, a les onze del matí, per a començar les obres d'enderroc de la Caserna de la Bretxa de Sant Pau on s'hi té de bastir el grup escolar Collaso i Gil, els Centres i Joventut d'Esquerra del districte V, recomanen i esperen dels seus associats que facin acte de presència a la manifestació popular amb motiu de donar-hi el lliurement merescut que dirà tant en favor de la Cultura, Barcelona i Catalunya.

L'Ateneu Enciclopèdic Popular.

Convidat especialment l'Ateneu Enciclopèdic Popular pel batlle de la Ciutat, doctor Jaume Aiguader a l'acte de la inauguració de les obres d'enderrocament de la caserna de Sant Pau per bastir-hi el Grup Escolar "Collaso i Gil", els socis són pregats d'acudir-hi, assabentant-los que l'acte tindrà lloc avui diumenge, a les onze del matí, essent el millor per a presenciar-lo situant-se al xanfrà del carrer de Sant Pau amb el carrer d'Abat Zafont.

